

Ladislav Porjes A Willy Brandt

Jako zahraniční korespondent Československého rozhlasu jsem mohl pracovat v Západním Berlíně. Na této fotografii jsem na tiskové konferenci se západoněmeckým kancléřem Willy Brandtem (druhý zleva) v roce 1967. Já jsem na fotce úplně napravo.

V Západním Berlíně jsem se stal členem Presseverein – Klubu zahraničního tisku v Západním Berlíně. Pro mne, jako cizince a novináře, byla jinak nepropustná berlínská zeď propustná dnem i nocí. Stačilo východoněmeckým pohraničnickům na kontrolním stanovišti přezdívaném „Checkpoint Charlie“ ukázat průkaz zahraničního zpravodaje a závory se zvedly. Na druhé straně mi západoberlínští hraničáři už jenom zasalutovali. Klub zahraničního tisku byl pro mě nejen zdrojem důležitých informací, ale také místem zajímavých setkání. Setkal jsem se například s pozdějšími spolkovými kancléři SRN Willy Brandtem či Helmutem Schmidtem, který mi poskytl exkluzivní rozhovor. Členy Klubu zahraničního tisku byli nejen známí západní žurnalisté jako zpravodaj několika bonnských listů Alexander Korab, Peter Johnson z BBC, nebo dopisovatel pařížského Le Monde Jean-Paul Picaper. Ale také korespondenti ze socialistických zemí, kteří byli jako já akreditováni v obou částech Berlína.

V západoberlínském „Verein der Auslandspresse“ /Klub zahraničního tisku/ bylo nepsaným pravidlem, že jeho rotujícím předsedou byl každoročně zvolen představitel některého západního média, zatímco místopředsedou býval zvolen korespondent ze socialistického tábora. Na jaře 1968 jsem byl při tajném hlasování většinou hlasů zvolen já. Mezi prvními kolegy, kteří mi přišli blahopřát, byli k mému úžasu představitelé Sovětského svazu – korespondenti TASS a rádia Izvestij. Ovšem jeden korespondent ze sovětského tábora – zpravodaj ústředního orgánu ÚV KSS „Pravdy“ – mne okázale ignoroval. Byl totiž mým protikandidátem, neuspěl a prohru neunesl. Ovšem nezůstalo jen u této ignorace.

Druhý den po mém zvolení mne, manželku a dvě malé školou povinné dcery totiž v našem východoněmeckém bytě časně ráno vzbudilo nemilosrdné zvonění. Za dveřmi stáli představitelé naší ambasády, člen NKVD a posledním byl zmiňovaný dopisovatel sovětské „Pravdy“, kterého

jsem při volbě porazil. Tvrdili, že má volba do funkce místopředsedy západoněmeckého Pressevereinu byla zmanipulovaná. Naléhali, abych se funkce vzdal. Doporučil jsem jim, aby si laskavě ověřili, jak při volbě hlasovali korespondenti ze zemí RVHP. Kolegové ze SSR se mi totiž pochlubili, že jednomyslně hlasovali pro mě. Dále jsem jim řekl, aby si laskavě obešli všech asi třicet členů západoberlínského Klubu zahraničního tisku a zeptali se jich, jestli s revizí včerejší volby souhlasí. Nezvaní návštěvníci mě ještě chvíli přemlouvali, abych se funkce vzdal ve prospěch dopisovatele „Pravdy“, že je to vlastně moje soudružská internacionální povinnost. Když se jim to ale nepodařilo, bez větších pohrůžek odešli. V Československu totiž začínalo „pražské jaro“ – jak meteorologické, tak politické.